

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΑΡΑΜΠΑΤΖΟΓΛΟΥ: ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΟ ΠΩΣ ΜΙΑ «ΨΕΥΤΙΚΗ ΠΑΝΔΗΜΙΑ» ΕΣΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ 8.000 ΑΝΘΡΩΠΩΝ

vwoman.gr/stanroula-arabatzogloy-einai-entiposiako-po-mia-pseutiki-pandimia-esose-ti-oi-8000-anthropon/

VWOMAN

26 Δεκεμβρίου 2022

Η ταλαντούχα ηθοποιός του ΚΘΒΕ με αφορμή την παράσταση «Τα τρελά βατράχια» στην οποία πρωταγωνιστεί, μιλάει για τους καθημερινούς ήρωες που τελικά υπάρχουν δίπλα μας.

Της Σοφίας Αποστολίδου

Είναι κάποιες φορές που η ζωή γράφει τα πιο όμορφα σενάρια και ξεπερνά σε φαντασία ακόμα και τους πιο ευφάνταστους συγγραφείς. Μια τέτοια ιστορία είναι τα «Τρελά Βατράχια» που παρουσιάζεται από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Πρόκειται για την ιστορία ενός γιατρού, του Ευγένιου Λαζόφσκι, που «δημιούργησε» μία ψεύτικη πανδημία τύφου, εμβολιάζοντας τους κατοίκους με μικρή δόση της ασθένειας με σκοπό να τους σώσει από τους Γερμανούς κατακτητές. Μία από τις πλέον αγαπημένες και ταλαντούχες ηθοποιούς του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, η Σταυρούλα Αραμπατζόγλου, υποδύεται την Ανασταζί Λαζόφσκι, την εγγονή του Ευγένιου, από την έρευνα της οποίας ξεκινά να ξετυλίγεται το κουβάρι. Με αφορμή τα «Τρελά Βατράχια», η αγαπημένη ηθοποιός μιλάει για την πανδημία και για όλα όσα άλλαξαν στη ζωή της. Συγκινείται αναφερόμενη στον ήρωα παππού της και μας καλεί να απολαύσουμε τα «Τρελά Βατράχια» στο θέατρο της Ε.Μ.Σ.

Ξεκινώντας, θα ήθελα να σας ρωτήσω, τι έχει αλλάξει σε σχέση με την τελευταία μας συνέντευξη;

Ευτυχώς έχουν αλλάξει πάρα πολλά σε σχέση με την περσινή χρονιά. Τα χρόνια που περάσανε ήταν δύσκολα για όλους μας και κυρίως για τους ανθρώπους που δουλεύαμε στους χώρους ψυχαγωγίας και διασκέδασης. Πλέον ευτυχώς ο κόσμος έρχεται πιο εύκολα στο θέατρο. Βλέπουμε γεμάτες αίθουσες, χαρούμενους και λιγότερο φοβισμένους ανθρώπους. Ο κόσμος πλέον γεμίζει τις θεατρικές αίθουσες. Βλέπουμε χαρούμενα πρόσωπα και αυτό μας γεμίζει και εμάς χαρά.

Έχει αλλάξει και επί της ουσίας το κοινό και πώς αντιδρά σε μία θεατρική παράσταση μετά το πέρας της πανδημίας;

Το γεγονός ότι μας έλειψε το θέαμα για περισσότερο από 1,5 χρόνο έχει κάνει το κοινό να διψάει για θέατρο, για παραστάσεις, για συναυλίες. Και εμείς όμως αισθανόμαστε ακόμα πιο έντονη την ανάγκη να επικοινωνήσουμε με το κοινό. Και αυτό είναι κάτι που το βλέπουμε και το αισθανόμαστε όλοι.

Ισχύει ότι μετά την πανδημία το κοινό είναι πιο εκδηλωτικό και υπάρχει μεγαλύτερη εξωστρέφεια και επικοινωνία;

Το κοινό είναι ένα πολύ ζωτικό και ουσιαστικό κομμάτι της δουλειάς μας. Ο κόσμος είναι κομμάτι της δουλειάς μας. Το κοινό είναι με έναν τρόπο ένας ακόμα ηθοποιός που συμμετέχει με τον τρόπο του στην παράσταση. Και επηρεάζει την παράσταση πάρα πολύ και το τι συμβαίνει πάνω στη σκηνή και ας μην είναι συνειδητό από πολλούς ανθρώπους. Κάθε παράσταση είναι διαφορετική ως προς την ενέργεια της ανάλογα με το κοινό που υπάρχει κάτω. Ανάλογα με τον αριθμό των ανθρώπων που παρακολουθούν μια παράσταση. Ανάλογα με το που γελάνε. Που δεν γελάνε, που ανταποκρίνονται. Πώς ανταποκρίνονται. Εννοείται ότι υπάρχει αυτή η χαρά της αλληλεπίδρασης που σε εμάς είναι πολύ-πολύ ξεκάθαρη.

Το κοινό της Θεσσαλονίκης αλληλεπιδρά και απολαμβάνει πολύ «Τα τρελά βατράχια», μία παράσταση που παρουσιάζεται για πρώτη φορά στην Ελλάδα από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Πώς επιλέχτηκε το έργο αυτό;

Το έργο αυτό ενέχει μέσα του κατά μία έννοια και μία προφητεία, υπό την έννοια ότι πραγματεύεται μία πανδημία, η οποία στα <<Τρελά Βατράχια>> δεν ήταν πραγματική, αλλά δημιουργήθηκε για να σώσει ανθρώπινες ζωές. Η επιλογή του έργου ήταν θέμα Scouting των ανθρώπων του κρατικού θεάτρου, οι οποίοι βρέθηκαν στη Γαλλία, παρακολούθησαν το έργο εκεί και θεώρησαν ότι θα ήταν πολύ όμορφο και θα είχε ανταπόκριση και στο κοινό της Θεσσαλονίκης. Παραδόξως το έργο αυτό έχει πολλές παράξενες συγκυρίες. Αν και γράφτηκε προ κορονοϊού έχει αναφορά σε μία πανδημία και στον τρόπο που οι άνθρωποι αντιδρούμε σε αυτήν και αναφέρετε και σε μία καραντίνα που πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Ένα πολύ ενδιαφέρον κομμάτι της παράστασης, είναι πως εργαλειοποιήθηκε μία ασθένεια: η ασθένεια του τύφου και πώς μία πανδημία, ψεύτικη φυσικά, έσωσε 8.000 ανθρώπους.

Είναι μία ιστορία πραγματικά απίστευτη. Τι σας εντυπωσιάζει περισσότερο στα «Τρελά Βατράχια»;

Αυτοί οι συγκεκριμένοι δύο άνθρωποι, ο Ευγένιος Λαζόφσκι και ο φίλος του. Το πόσο φωτεινοί άνθρωποι ήταν. Είναι παραδείγματα ανθρώπων. Ο κύριος αυτουργός αυτής της πανδημίας, ο Ευγένιος Λαζόφσκι, σκαρφίστηκε όλη αυτή την ιστορία για να σώσει όλους αυτούς τους ανθρώπους. Αυτό που δεν μαθαίνουμε μέσα από το έργο είναι όμως μία ιστορική αλήθεια, ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν μήνες σε στρατόπεδο συγκέντρωσης και έφυγε από εκεί περπατώντας. Κατάφερε και έπεισε με κάποιον τρόπο τους Γερμανούς ότι είναι με το μέρος τους και έφυγε από το στρατόπεδο περπατώντας. Κάποια στιγμή

επέστρεψε στο χωριό του και δημιούργησε μία ψεύτικη πανδημία ρισκάροντας βέβαια. Το έργο, όπως προαναφέραμε αφορά την αληθινή ιστορία που συνέβη στην Πολωνία το 1940, οπότε και ο Λαζόφσκι και ο φίλος του, που ήταν γιατροί, εμβολίασαν κάποιους ανθρώπους με μία μικρή ποσότητα τύφου, ώστε να βγαίνει ψευδώς θετικό το τεστ ανίχνευσης- με αποτέλεσμα οι Γερμανοί να φοβηθούν. Γιατί ο τύφος τότε ήταν μια ασθένεια εξαιρετικά μεταδοτική. Με αυτόν τον τρόπο ένα ολόκληρο χωριό μπήκε σε καραντίνα και κάπως έτσι σώθηκαν 8.000 άνθρωποι. Το πιο εντυπωσιακό είναι ότι η ιστορία παρέμεινε κρυφή μέχρι το 1976, οπότε και κάλεσαν σε ένα συνέδριο τον Λαζόφσκι, ως γιατρό ρωτώντας πώς τα έβγαλε πέρα την περίοδο της πανδημίας. Τότε αποκάλυψε ο ίδιος ότι τα έβγαλε πέρα γιατί η πανδημία δεν ήταν αληθινή.

Ο Λαζόφσκι υπήρξε μέχρι πρότινος ένας άγνωστος ήρωας του Β' Παγκοσμίου πολέμου. Αλήθεια ο άνθρωπος γεννιέται ή γίνεται ήρωας;

Έχω την εντύπωση ότι ήρωας γίνεται κάποιος από επιλογή. Σήμερα πλέον μας αφορά ο καθημερινός άνθρωπος, η εμπειρία και η μαρτυρία ενός καθημερινού ανθρώπου. Έτσι θέλω να τους βλέπω αυτούς τους ανθρώπους πιο καθημερινούς, χωρίς φυσικά αυτό να μειώνει καθόλου την αξία της πράξης τους. Έχω την αίσθηση ότι οι άνθρωποι αυτοί έγιναν ήρωες από επιλογή. Γιατί η αλληλεγγύη είναι ζήτημα επιλογής. Όπως και το να φερόμαστε συλλογικά και με αλληλεγγύη είναι ζήτημα επιλογής. Είναι μία στάση ζωής την οποία κάποιος επιλέγει συνειδητά.

Τότε, γιατί τότε δεν επιλέγουμε την αλληλεγγύη ως τρόπο ζωής;

Νομίζω ότι είναι πολυπαραγοντικό ζήτημα. Είναι θέμα γνώσης και αντίληψης. Όταν οι άνθρωποι τελούμε υπό καθεστώς φόβου, κλεινόμαστε στον εαυτό μας. Και ο βασικός λόγος που έχουμε κλειστεί στον εαυτό μας, είναι γιατί έχουμε φοβηθεί. Έχουμε τρομάξει. Θέλει προσωπικό θάρρος, θέλει και ενημέρωση για να έρθουμε αντιμέτωποι με τους φόβους μας. Γιατί γενναίος δεν είναι αυτός που δεν φοβάται αλλά αυτός που αντιμετωπίζει τους φόβους του. Εγώ θέλω να πιστεύω ότι υπάρχει και αλληλεγγύη στους ανθρώπους. Και για κάθε τι κακό υπάρχει στον αντίποδα και μία ομορφιά στον κόσμο.

Η Αναστασία την οποία υποδέεστε, ανακαλύπτει στην πορεία του έργου, ότι ο παππούς της ήταν ένας πραγματικός ήρωας. Εσείς τι ανακαλύψατε ως Σταυρούλα μέσα από τα «Τρελά Βατράχια»;

Υπάρχει μία πολύ ενδιαφέρουσα συγκυρία σε σχέση με μένα και την Αναστασία. Και ο δικός μου ο παππούς ήταν αντιστασιακός στη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Έτσι πολλές φορές, κάνω ανάλογες σκέψεις για το τι θυσιάσε και τι ρίσκα πήρε για να σώσει άλλους ανθρώπους και κυρίως για να στηρίξει τις δικές του αξίες. Σίγουρα λοιπόν, σε σχέση με τον εαυτό μου αναλογίζομαι κάθε βράδυ ποιες είναι οι προσωπικές μου αξίες. Οι πραγματικά δικές μου αξίες, όχι αυτές που μας είναι φορεμένες, αλλά σε τι εγώ δίνω αξία στη ζωή μου. Γιατί εμείς νοηματοδοτούμε τη ζωή μας. Και φυσικά μου έρχεται πολύ ευχάριστα στο μυαλό και ο δικός μου ο παππούς, τον οποίο αγαπούσα πολύ και θαύμαζα τόσο για τη γενναιότητα του όσο και για τον ρομαντισμό του.

Το εντυπωσιακό στα «Τρελά Βατράχια» είναι ότι παρά τη θεματολογία της είναι μια κωμωδία. Πόσο κοντά είναι τελικά το γέλιο και το κλάμα;

Στο έργο παρουσιάζονται τραγελαφικές καταστάσεις. Όπως αυτό στο οποίο αναφερθήκαμε πριν, που δεν αναφέρεται στην παράσταση. Το πώς ο Λαζόφσκι έφυγε περπατώντας από το στρατόπεδο συγκέντρωσης είναι τραγελαφικό αν το δεις από μία απόσταση, είναι πάρα πολύ αστείο, χωρίς να λέει βέβαια κάποιος ότι δεν είναι κάτι επικίνδυνο. Είναι όμως τρομερά αστείο αν το δεις από μία άλλη οπτική. Τελικά εμείς οι άνθρωποι έχουμε μπει σε παράλογα γρανάζια. Γίνεται λοιπόν στην παράσταση μία πιο τραβηγμένη και κωμική αναπαράσταση για το πώς ξεγέλασαν τους Γερμανούς οι άνθρωποι του χωριού αυτού. Γιατί πήγε όντως ένα κλιμάκιο Γερμανών να ελέγξει την κατάσταση και οι κάτοικοι προσποιήθηκαν τους ασθενείς. Το πώς προσποιήθηκαν λοιπόν τους ασθενείς, αυτό με έναν τρόπο είναι πολύ αστείο και σίγουρα πολύ κωμικοτραγικό, να φανταστεί κανείς πως αυτοί οι γιατροί εξηγούσαν στον κόσμο τι να κάνει για να φαίνεται άρρωστος. Όλα αυτό έχει μία παιδικότητα και μία πολύ τρυφερή ματιά της τόσο τραγικής και επικίνδυνης εποχής που όμως έχει αναφορές στο σήμερα.

Ποια είναι η κυριότερη αναφορά που έχουν τα «Τρελά Βατράχια» στο σήμερα;

Νομίζω ο φασισμός. Πάντα υπάρχει ο κίνδυνος αυτός στην κοινωνία, αλλά και μέσα μας. Χρειάζεται συνεχής επαναπροσδιορισμός και εξέταση. Δυστυχώς υπάρχει αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη ένα ρεύμα του φασισμού, καθώς η Ευρώπη πηγαίνει επικίνδυνα προς την ακροδεξιά.

Υπάρχει κάποια δυσκολία στο να πρωταγωνιστείτε σε ένα έργο το οποίο παρουσιάζεται για πρώτη φορά στη χώρα μας;

Είχαμε τη χαρά να έχουμε τη Mélody Mourey που είναι η συγγραφέας του έργου μαζί μας και επίσης να είναι και η σκηνοθέτιδα του. Οπότε έχουμε πολλές αναφορές σε σχέση με το πως το σκέφτηκε. Νομίζω ότι και λόγω του γεγονότος ότι είναι ένα σύγχρονο κείμενο, μιας πολύ νεαρής γυναίκας, καθώς η Melody είναι 30 χρόνων, εμένα προσωπικά μου έδωσε την ελευθερία να κινηθώ και πιο κοντά θα μπορούσα να πω σε εμένα ,χωρίς ιδιαίτερους περιορισμούς. Αισθάνομαι ο τρόπος μου σε αυτή την παράσταση βγήκε πηγαία. Ωστόσο δεν παίζει ρόλο αν ένα έργο ανεβαίνει για πρώτη φορά. Εξάλλου, κάθε φορά σε κάθε ανέβασμα, το πολύ όμορφο στις θεατρικές παραστάσεις είναι ότι αφήνουμε το δικό μας θεατρικό αποτύπωμα. Αυτή είναι η ομορφιά και αυτό είναι το ζητούμενο του θεάτρου, να ανέβει αυτός ο ρόλος με τη δική μου σφραγίδα με έναν τρόπο και όχι με τον προηγούμενο ηθοποιό, που φυσικά όμως έχει ανοίξει το δρόμο. Ακριβώς αυτό είναι η ομορφιά του θεάτρου: ότι κάθε φορά βλέπεις την παράσταση με ένα άλλο πρίσμα γιατί διαφορετικά μία παράσταση θα την παρακολουθούσε μία μόνο φορά.

Watch Video At: <https://youtu.be/NpalxCdAKcM>

INFO:

«Τα τρελά βατράχια» της Mélody Mourey

Πρώτη παρουσίαση στην Ελλάδα

Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών

Έως την Κυριακή 8/1/2023

Εισιτήρια από 7 ευρώ

Αγορά εισιτηρίων [ΕΔΩ](#)

Συντελεστές:

Μετάφραση: Γιώργος Βουδικλάρης

Σκηνοθεσία: Mélody Mourey

Σκηνογράφος: Hélie Chomiac

Επιμέλεια σκηνικών και κοστούμιών: Δανάη Πανά

Μουσική: Simon Meuret

Καλλιτεχνική βοηθός- χορογράφος: Νίνα Δίπλα

Φωτισμοί: Στέλιος Τζολόπουλος

Βοηθός σκηνοθέτη: Αλέξιος Τζίμας

Οργάνωση παραγωγής: Εύα Κουμανδράκη

Παίζουν οι ηθοποιοί:

Αντώνης Αντωνάκος (Ναζί 1/Σταθμάρχης/Τηλεφωνήτρια/Κάτοικος χωριού), Σταυρούλα Αραμπατζόγλου (Ανασταζί Λαζόφσκι), Κορίνα Βασιλοπούλου (Ταχυδρόμος/ Κάτοικος χωριού/Αλμπέρ), Αλέξανδρος Ζουριδάκης (Τερέζα/ Οκτάβ/ Χίτλερ), Στέλιος Καλαϊτζής (Ευγένιος Λαζόφσκι), Θάνος Κοντογιώργης (Λοχαγός Στάϊνμαν), Εύη Κουταλιανού (Σερβιτόρα/ Μαντλέν/ Κάτοικος χωριού), Χριστίνα Κωνσταντινίδου (Άννα Λαζόφσκι), Βασίλης Παπαδόπουλος (Μίσα/ Ναζί 2), Βιργινία Ταμπαροπούλου (Ρεμπέκα Λάσκι/ Κάτοικος χωριού), Θάνος Φερετζέλης (Σταν Ματούλεβιτς), Γιάννης Χαρίσης (Αφηγητής)